

ידידיה האישי המזעזע

כ שהתעוררתי, הייתי שכובה עירומה על השטיח, בחדר השונה של מרסל. כל התיסוס היו סגורים, ובחדר היה חושך גמור. הייתי מושטשת לגמרי, אבל הרגשתי גיף של גבר עלי. כשהסתכלתי בבגיו, ראיתי שזה היה שלמה. התחלתי לסרוט ולדחוף ולצעוק. שלמה התגלגל ממני וצעק לי בערבית מרוקאית: "טוב, תסתמי את הפה, לא עשיתי לך שום דבר!" נשארתי לשכב על השטיח ולבכות. פחות משעה לפני כן הייתי ילדה קטנה ונחמדה, בת שבע-עשרה, שכל רצונה היה למצוא בחור טוב כדי להתחתן איתו, ועכשיו כבר הייתי משהו אחר.

★ ★ ★

מוסר של הסוכנות

ל ישראל הגעתי לגמרי לבד. אחי ה' מבוגר לקח אותי אתו ממולדתי לצרפת, כשנסע ללמוד רפואה. הורי פחדו שיאשאר ונסעתי אתו. הוא הכניס אותי למוסד של הסוכנות בשביל ילדות יהודיות, עלייד פאריס, ו' הייתי שם עם כמה עשרות ילדות אחרות. המדריכים סיפרו לנו סיפורים נפלאים על ארץ-ישראל, על החיים הטובים והמאושרים שם ואחרי שלושה חודשים הייתי בטוחה שהמקום היחיד בו אוכל לחיות הוא יש-ראל.

נסעתי לאחי והודעתי לו שאני נוסעת לארץ, עם קבוצה שלמה של בנות מצפון אפריקה, שהתארגנה לנסיעה. ההורים של כולנו נשארו בחו"ל, ואנחנו קיחינו להסתדר אצל קרובים שלנו בארץ. המדריכים הבטיחו שלא יהיו שום בעיות. לי הייתה בעיה אחת - אחי, הוא לא הסכים שי' אסע לבדני. "מה תעשי שם לבדך?" צעק עלי. ידעתי שדודי כבר נמצא בארץ והבי' טחתי לאחי שמיד בבואי, אסע אליו והוא ישמור עלי. לאחי לא הייתה ברירה. לאחר שני ימי ויכוחים הסכים שאסע.

★ ★ ★

המזוודה לא הגיעה

ה יינו קבוצה שלמה של נערות בנות 17-18. עשינו שמח על האוניה, למי רות שבחוף הלב כל אחת פחדה מה יהיה אתה בארץ. גם אני פחדתי. מרוב התרג' שות לא שלחתי אפילו מכתב לדודי בארץ.

במדניה

(המשך מעמוד 17)
דה קלה, יקבל תמורה 70 אחוז מהמש' כורת המשולמת לחברים. וכאן פרץ הקרב האמיתי. אייזמן, שנהנה כל השנים נוסף למשכורת גם מתשלומים של קופה ב' הקיימת בקואופרטיב, אשר הגיעו לסכום מים עד 100 ליי לשבוע, נלחם על זכותו להמשיך ולקבל גם 70 אחוז מאותה קופה ב' סמיה. לזה סירבה הנהלת ה' קואופרטיב. כעונש על דרישתה הוטלו על אייזמן עבודות קשות. **מתעוררים מצדו השופט.** הוא הח' לט לצאת למחממה. לפני שנה הגיש תביעה משפטית נגד הקואופרטיב, הצהיר בשבועה לפני השופט המחוזי יוסף לאם על קיומה של קופה ב', דרש לברר את חשבונות החברה ולקבל את זכויותיו.

ש' ב הופעלה שיטת הסנקציות הקואר' פרטיבת. כעונש, הוצא אייזמן מהקואר' פרטיב, והפסיקו לשלם את משכורתו. גם אחרי שהשופט לאם פסק כי עד לסיום

מוכיליבשר אייזמן

המשפט על הקואופרטיב להמשיך ולשלם את המשכורת, לא נעשה הדבר, ומדי חודש נאלץ אייזמן להפעיל את ההוצאה לפועל, שתעקל את רכוש הקואופרטיב כדי לשלם את משכורתו.

נסיבותיו של אייזמן לגייס לעזרתו את מרכז הקואופרציה לא הועילו. הוא מס' תובב מחוסר עבודה, אחרי שרשינו לעבוד בבית-המטבחיים נשלל ממנו, בעקבות הוד' עת הקואופרטיב על הוצאתו.

יוסי'ום, משמונה בבוך עד ארבע אחר' הצהריים הוא מסתובב על השיללה, חוזר למשפחתו רק כדי להמשיך ולהסתובב בחדרו במשך כל הלינה. עד שיתברר משפ' טה, נשאר חבר הקואופרטיב חסר ישע והגנה נגד הקואופרטיב שהוא עצמו יסדרו.

הווי

אהבה שוטפת: בחיפה, באה אשה לקבל את פני אהובה במל, חיבקה אותו בחום, נפלה מרוב התלהבות מן המזח לי' ים, ניצלה עליו שוטר-מכס, שקפץ מיד אחריה למים... **דע לאן להציץ:** ברמת-אביב, נהג צעיר להציץ לתוך דירת זרות, נתפס לבסוף כאשר הציץ לדירתו של סמל משטרה... **יחי ההברל הי' קמין:** בצפת, ביקשו מתארחים מבעל אחד מבתי-המלון להפסיק את גנינת הנעימות הגרמניות שהשמעו כמוסיקה לריקודים, יצאו בכעס כשסרב, נכנסו למכונית פולקס' וזאגו ונסעו משם... **זמנים מוזר'י ניים:** בתל-אביב, לאחר שנהג לשבת משך שנים עם פטיפוני'ה, החליף אחד הקבצנים החתיקים את צורת קיבוץ הנדבות, החל להשמיע נעימות מתוך מקלט טרנויסטור... **פלגיאט:** ברמת-גן, תלה אחד הי' ציירים את יצירתו על חבל בחצר, נדהם לגלות כעבור כמה שעות כי היא נגנבה יחד עם הכביסה שיתלה הלויח על אותו חבל... **ידיים למעלה:** בשכונת הי' תקווה, עצרה המשטרה שני כיסים חתרי' קים, שהריקו את כיסי הקהל בשעה שזה מחא כפיים, בטקס חנוכת הגשר החדש הי' מוביל לשכונה.

חוג המונותניים

יחזק-אנלית

* שיטה חזותית לשפת *
HARVARD UNIVERSITY
 * מעבדה לשונית אלקטרונית *
LANGUAGE LABORATORY
 * שגורי שגור לתלמידי הי"ס תיכון *
 בחינות כניסה ומיון
 יום ג', ה-11 בספטמבר, 1962

חל-אביב: רח' אבן גבירול 66-68
 טל. 232056
 באר שבע: בית רסקו דרך הנשיאים

קצרים!
 תלמודים!
 סטודנטים!
 תרצפו עוד היום לקורס החדש ל'
קצרנות
 קבירת ו/או אנגלית
 (שני חודשים, פעמים בשבוע)
 ב.אילמן גרני (GREGG)
 המנהל: ח. בריקמא (קמפיוסקי)
תל-אביב: רחוב גורדון 5
 חיספה: בכיתת-הספר "במעלה"
 רחוב שמריהו לוי 30
 הצלחה מובטחת!

חליפות הריזון

בצורה מיוחדת

תנאים

ת"א שדוד' חסדיק 19
 62191312 0161016

תשבץ העולם הזה 1304

דויד בועז מקדיית-חיים סבור כי תשבצו ישמש אות ומופת לכל שאר מחברי הי' תשבצים, וזה, לדעתו, משום רמתו הי' גבוהה. דויד נוסיף על עצמו כי הוא תל' מיד בית-ספר תיכון (שמניתי) ואוהד מושבע של שמעון צבר ושירלי מקליין.

9	8	7	6	5	4	3	2	1
		14		13		12	11	10
	19		18	17		16		15
					23	22		21
								20
								25
								29
								34
								39
								44
								48
								53
								59

מ א ו י : : : : :
 חה, גיף: 4) צמח מים בעל עלים נדיר יום ומוארכים: 10) אל בבל: 11) ישן: 13) תו נגינה: 14) מספיק: 15) כינוי לבשלן שופה: 17) אויב: 19) הגיע: 20) ננין מפוחית נודע: 22) כוכב נוי: 25) מלת שאי: 26) עבר עליו: 27) פקיד: 28) אוסף של מים עכורים ודלוחים: 32) מלת יחס כלפי נוכח: 33) מלת ברירה: 34) רכיסר לילה: 36) קירמנו: 37) עוות: 39) כסיל: 41) רושה במכו: 42) מרוב: 44) כלב בר אוסטי: 46) מתבר: "עליהו ונפילתו של הריזון השלישי": 48)

מערב: 50) את בערבית: 51) מצביא נר מני מפלחמת העולם השניה: 53) פרט: 55) אקול: 57) כנוי לאוהבים: 58) שטר: 59) חגיגת ראש השנה האזרחי: 60) מבעבע ובעלה אדים מרובים.
 מ א ו נ ד : 1) בספרות המקרא: פעולה, השפעה, קשר מקורי: 2) שנגה: 3) בהתול ובנעימה של בון: קבוץ נדבות: 5) דומיה: 6) פוחז: 7) רגל: 8) ארפת פלחה: 9) מקום מיועד להצגת מחוות על בימה: 12) ע: 15) בריא בנופו ובשלו: 16) אדם

קודם

כדי להודיע לו שאני באה. אבל כתובתו הייתה אצלי: בית-שמש, עלייד הרטוב. כשירדנו מהאוניה, מסרתי את הכתובת לפקיד מהסוכנות. הוא נתן לי עשרים לירות והסביר לי איך להגיע לשם. את המזוודה עם הדברים שלך, הבטיח לי, "נשלח לך לשם" עד היום, שלושה חוד' שים לאחר בואי ארצה, לא ראיתי וקא שמעתי שום דבר על המזוודה. חיפשתי או תה נבמל ובמחסנים. בשום מקום היא לא הייתה.

★ ★ ★

הדרך לא רצה אותה

ה דוד שלי שמח מאוד שראה איתי. הוא, אשתו וכל אחד מעשרת הילדים שלו חיבקו אותי, נישקו אותי ואפילו הנילו דמעות. אחרי כמה רגעים השתנה כל המצב-רוח: "איפה ההורים שלך?" שאל אותי הדוד, "איפה הם נשארו?" "הם עוד לא בארץ," עניתי לו. "ואיך את מתכנתת להסתדר כאן לבדך?" התפלא הדוד. "אני לא לבדי," עניתי בלי להבין עדיין מדוע פניו אינם שמחים יותר, "הרי אני אצלכם!" הדוד כעס וצעק עלי: "למה לא כתבת לי שאת באה לחיות על חשבוננו? גאחנו כאן 12 נפשות ואנחנו לא יכולים להתחזק עוד אחת!" לא ידעתי מה לעשות ופרצתי בבכי. הי' דודה הרגיעה אותי וצעקה על הדוד שלי. לא רציתי להישאר שם יותר, אבל לא